

[Christmas Møller.]

det kan bevises, at det er helt meningsløst, idet Sindelaget for Sydslesvigs Vedkommende har været tysk i hele den Periode, vi kalder den moderne Nationaltankes Periode.

Jeg vil dernæst gerne gøre et Par Bemærkninger om Udenrigsministerens og Statsministerens Taler.

Man har vist Lov til om den højtærede Udenrigsministers Tale at sige, at det var en meget alvorlig Tale, i hvilken Udenrigsministeren tegnede et meget mørkt Billede af hele Situationen. Udenrigsministeren sagde, at det var jo ikke mange Resultater, man havde haft af 19. Oktober-Noten, og jeg synes navnlig, man maatte lægge Mærke til, at hvad Flygtningespørgsmaalet angaar, kunde der ikke stilles i Udsigt, hvad man paa det Punkt maatte ønske. Jordreformen dernede var traadt i Kraft, og paa alle de praktiske Omraader, hvor Tinget har villet støtte Udenrigsministeren alt det, man har kunnet — og ogsaa har gjort det —, tegnede han et mørkt eller, som han selv sagde, et ikke lyst Billede.

Men det, der maa interessere nu, hvad enten — lad mig sige det saadan — vi skal have Valg eller ej, er: Hvad er Ministeriets Politik?

Udenrigsministeren talte efter Statsministeren. Statsministeren havde sagt: Venstre, hele Regeringen, Landsorganisationen er enige. Statsministeren sagde: Spørgsmaalet er aktuelt; vi maa gaa videre. Udenrigsministeren sagde: Spørgsmaalet er *ikke* aktuelt. Den højtærede Statsminister sagde: Det haster. Udenrigsministeren sagde ikke lang Tid efter: Nej, der er god Tid; det haster slet ikke. Statsministeren talte om den afviste Folkeafstemning. Udenrigsministeren udtalte sig overhovedet ikke herom. Statsministeren talte — tænkende paa gammel, daarlig konservativ Maade om Tyskerne og ogsaa om det nye Tyskland — om, at man jo ikke vilde kunne stole paa, at noget skulde kunne ske. Den højtærede Udenrigsminister sagde, at det, det først og fremmest gjaldt om, var Ret og Retfærdighed.

Jeg tror, den højtærede Udenrigsministers Tale paa mange Maader viste et Sind, som i hvert Fald den Del af Tinget, jeg tilhører, forstaar. Men jeg synes, der maa mere Klarhed til. Jeg synes, den højtærede Udenrigsminister maa besvare det Spørgsmaal, om han vil anbefale, at der vedtages en ny Rigsdagsbeslutning, eller om den Uenighed, som jo saa aabenbart er til Stede mellem Statsministeren og Udenrigsministeren, idet Udenrigsministeren siger: Vi kan ikke støtte den sydslesvigske Henvendelse paa samme Tid,

som vi har Oktobernoten og 31. Januar-Deklarationen, fortsat skal bestaa.

Jeg synes ikke, Tinget kan skilles med det Resultat, vi forhaabentlig faar, uden at vi faar Besked fra Udenrigsministeren: Mener Udenrigsministeren at ville anbefale en ny Rigsdagsbeslutning? Jeg synes ogsaa, den højtærede Udenrigsminister maa give Tinget Besked om den Tanke, som man jo ved er Statsministerens, som Finansministeren og ogsaa Forsvarsministeren har ventileret, nemlig at vi maa arbejde for, at Sydslesvigerne faar en § 5. Det skal de allsaak have allerede nu. Om 20—25 Aar skal Afstemningen kunne finde Sted, og saa skal vi i Danmark i 1970 eller 1975 — hvornaar det nu bliver — kunne sige, om vi vil tage Hensyn til en saadan Afstemning. Jeg vil gerne spørge den højtærede Udenrigsminister: Mener Udenrigsministeren, at det overhovedet er muligt at stille et saadant Krav rent statspolitisk set? Og hvis Udenrigsministeren mener dette, hvad jeg ikke kan tænke mig, at han mener, men hvis han virkelig skulde mene dette, vil jeg gerne have Lov til at spørge ham, om han mener, at der er Udsigt til at faa et saadant Ønske opfyldt.

Nu skal vi jo ud til Valg — og efter min Mening bør man tage et Valg —, men med Hensyn til det sydslesvigske Spørgsmaal er den klare Linie fra 1945 om Hjælp til Sydslesvigerne, netop den praktiske Hjælp med Flygtningene og paa anden Maade, stadig væk fast. Jeg ved udmærket godt, at ærede Medlemmer paa samme Maade som det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram vil gøre det til, at vi, der har de Synspunkter, vi har, intet Hjerte har for Menneskene og ikke er saa gode nationale, naturligtvis, som disse Farisæere selv er. Alt det ved jeg vil komme, og det er vi jo midt oppe i! Men det Standpunkt, vi har, er klart, det er stærkt underbygget; med den fastlagte Grænse, med den stærke Hjælp, med en Erklæring om, at hvis man i Løbet af en lang Periode, et Par Generationer, har set en Udvikling over imod Danskhed, saa maa den Tid tage det Spørgsmaal op. Det Standpunkt, vort Standpunkt, er klart, men hvilket Standpunkt gaar Regeringen til Valg paa? Hvilket Standpunkt gaar denne Regering, den højtærede Statsminister, den højtærede Udenrigsminister, som jo er *helt* enig med Statsministeren, hele Regeringen, hele Partiet Venstre til Valg paa? Gaar de til Valg paa en § 5 og paa dens Affattelse i Overensstemmelse med den Skitsering, som er gjort af to Ministre? Og er det saaledes, at hele Regeringen og Udenrigsministeren er enige heri, og er det saaledes, at Udenrigsministeren